

KDYBYCH BYL/A KVĚTINOU, BYL/A BYCH...

Jana Flášarová

„Kdybys byla květinou, nebyla bys lučním kvítím, ale narcisem zkříženým s kopřivou,“ slyším od staršího (a podle všech ostatních rozumnějšího) bratra. „Pořád se jen díváš do zrcadla a říkáš samé hlouposti, až to bolí.“

„A ty, kdybys byl květinou, byl bys zase vánočním kaktusem!“ odvětila jsem mu.

„No jo, nic lepšího tě nenapadlo,“ řekl s úšklebkem.

Psalá jsem totiž právě slohovou práci na téma „Kdybych byla květinou, byla bych...“ a bratr se mi díval přes rameno. Jen on mě dokáže naštvat tak jako nikdo jiný! Rychle jsem rukou zakryla papír. On je ten poslední, s kým bych se chtěla dělit o své pocity. Ona to popravdě není ani paní učitelka, které bych se chtěla svěřovat. Ale domácí úkol je domácí úkol.

„Tak už jdi odsud!“ křičím na bratra téměř rudá vzteky.

„Jasně, hned jsem ten tam, kohoutku luční,“ volal na mě, zavíraje dveře od pokoje.

„Ach jo, vůbec mi nerozumí,“ pomyslela jsem si, zavrtěla nad ním hlavou a pokračovala v psaní:

„Kdybych byla květinou, byla bych lučním kvítím. Bylo by mi jedno kterým – kopretinou, čekankou, chrpou či kohoutkem lučním. Rostla bych na prosluněné louce kousek pod lesem. Vyhřívala bych se na horkém slunci mezi ostatními květinami. Slyšela bych jen šumějící les, zurčící potůček a zpěv ptáků. Užívala bych si lehkého osvěžujícího vánku a stejně tak letního lijáku, dodávajícího potřebnou vláhu. A hlavně – byla bych daleko, daleko od bratra...“

„Jo, to by šlo,“ řekla jsem si v duchu a začala přepisovat text do slohového sešitu.

Marie Paclíková

Chtěli byste alespoň na chvíli být někým, nebo něčím jiným? Narodit se na jeden den v jiném těle? Minulý týden jsem dostala za úkol, zamyslet se nad tím, co bych dělala, kdybych byla květinou. Popravdě to vůbec nevím, ale snažila jsem se nad tím zamyslet a na chvíli si představit žít jako květina.

V mé představě jsem byla kopretinou kvetoucí na louce za naší chalupou. A proč zrovna kopretinou a proč právě za naší chalupou? No protože to místo mám velmi ráda a troufám si říct, že luční kvítí je nejkrásnější. Navíc si roste jen tak bez zásahu člověka. Takovou květinou bych byla velmi ráda. Každý den bych se otáčela ke slunci a brala si vláhu ze země. Dávala bych svůj pyl včelkám a mávala jim na šťastnou cestu svými listy. Kdyby mě utrhli nějaký chlapeček pro svou milou, nezlobila bych se. Byla bych ráda, že dělám radost zamilovaným. Smutná bych ale byla, kdyby mě někdo utal, vytrhl a nechal uschnout. Víím, že bych dlouho nekvetla, ale jako každý živý tvor tak i já mám svou úlohu – chtěla bych dávat radost lidem a včelkám svůj pyl.

Život květiny je jistě velmi složitý, obzvláště květin rostoucích ve městech a závislých na člověku. Proto by si měl každý zkusit představit žít život květin a zvířat. Třeba by se smýšlení některých lidí změnilo anebo také ne. To už záleží na každém z nás. A jak by vypadal váš květinový život?

Martina Holečková

Každý z nás už jistě mnohokrát přemýšlel nad tím, jaké by to bylo, kdyby se stal nějakým zvířátkem. Přemýšleli jste už ale někdy nad tím, jaké by to mohlo být, kdybyste žili jako květina?

Kdybych já byla květinou, byla bych sněženka. Rostla bych si na třpytící se louce, na kterou po ránu padla rosa. Tato louka by ještě nebyla krásně zelená, neboť by teprve přicházelo jaro. Jaro, které se začíná oslavovat i díky mně. Tím, že se právě chystám vykrouknout z rozmáčené zeminy, klubu se za sluníčkem a rozdávám svou něžnost bílým květem, poskytuji lidem pocit prvních jarních dní. Když vykvetu, budu se těšit na své kamarádky, které porostou za mnou. Na bleduli a prvosenku jarní, neboť právě petrklič je klíč k otevření jara.

Ale co když život květiny není tak krásný, jak si ho představuji? Co když bych byla květinou, která ho nemá tak dlouhý, jak ho jen květina může mít? Mohlo by se přece stát, že na mě někdo šlápně a zatlačí mě celou zpátky do hlíny. A co já pak? To, že budu nešťastná, mé zašlápnutí nezmění. Nebo co když mě někdo utrhne a odnese si mě domů? Ale proč? Vždyť já jsem přece chráněná!

Být květinou asi není jednoduché... Tyto rostlinky, stejně jako jiné, to asi vůbec nemají lehké. Proto raději nadále zůstanu člověkem.

Kateřina Peclová

Přiznám se, že při představě být květinou jsem docela vyděšená. Je totiž během svého života tak bezmocná... Co vlastně může květina dělat? Růst a kvést, také vonět a dělat lidem radost svou krásou. A to rozhodně není málo! Ale před nebezpečím neuteče nikdy. Když neprší, žízní například celé dny. Mohou ji okusovat zvířata. Umrzne, když je zima. A konečně největším nepřítelem je pro ni člověk, protože může její život ukončit, kdykoliv se mu zachce...

Kolik květin vlastně pěstujeme a nakonec je uřízneme do vázy? Věřím, že žádná z nich si to nepřeje. Nekvete totiž pro nás, ale pro sebe. Chce být krásná a přilákat včelky, aby nakonec mohla utvořit semínka. Jenže její krása se jí často stává osudnou. Život květiny je velmi křehký, a proto já raději zůstanu člověkem.

Karolína Fikejsová

Kdybych byla květinou,
byla bych snad růží,
možná růží podivnou,
pro kterou se souží.

Nebyla bych jedinou,
jedinou tou v hloží.
Byla bych jen rostlinou,
která světu slouží.

Voněla bych krajinkou,
třeba jen té zvěři,
bytůstkou tou malinkou,
co v lepší svět věří.

Pavčina Cabadajová

Každý z nás je občas, ať chce nebo nechce, květinou. Nevěříte? Já sama občas z něčeho *rostu*. A pokud mě někdo hodně dopálí, mám pocit, že i *vykvetu*.

Rodiče o mně říkají, že jsem liška podšitá. Že bych se stala *pampeliškou*? Nebo *sedmikráskou chudobkou*! Jenže jsem spíš chudá než krásná. A v tom případě ze seznamu mohu rovnou vyloučit i *ruži*, krasavici mezi trním.

Co vím, to většinou nevyzvoním, tím pádem v úvahu nepřichází ani *zvonek*. Že je se mnou často *svízel*, to nepopírám, obzvlášť když mám jazyk ostrý jako meč. Vlastně však až tak statečný bojovník nejsem. Popravdě vládnou spíše *mečíkem*. Jinak v *makovici* to mám srovnané, *netykavka* nejsem, zato barvou pleti jsem pěkná *bledule*. Tak co si mám vybrat?

Nezbývá mi než se rozhodnout jinak. Kdybych dostala tu možnost být květinou, byla bych... *pomněnkou*. Tato drobná, obyčejná kytička není sice svými modrými kvítky nijak zvlášť výrazná, ale tím, že „prostě je“, může dělat radost lidem kolem sebe. A pak: nikdo přece tuto *domněnku o pomněnce* jen tak *nezapomene*!